Просякътъ безъ повече попытваніе, яхнѫ на коня, и ся изгуби задъ пѫтътъ който отива къмъ *Мниматакіїѫ*, когато тойзи който бѣше му пришепнѫлъ, тръгнѫ напрѣдъ прѣзъ правыйтъ пѫть.

Часътъ кѫдѣ шесть прѣзъ нощь-тѫ малцина нѣкои, ся виждахѫ още да минуватъ прѣзъ тьмнытѣ тогазь пѫтища на Бейоглу. Само на улицѫтѫ която ся крьстосва прѣдъ англійскѫтѫ гостилницѫ, една чета отъ трима души непознаты ся виждахѫ да вьрвятъ и отивахѫ къмъ Таксимьтъ и задъ тѣхъ пакъ другы двама непознаты до тридесеть стѫпкы на раздалечь. Четата отъ тримата души ноееше книженъ фенерь и отъ врѣме на врѣме позапѣваше излегка еднѫ пѣсень.

Тѣзи тримата щомъ стигнѫхѫ прѣдъ голѣмѫтѫ кѫшлѫ на Таксимътъ, прѣминѫхѫ по край ношнытѣ стражы полека и съ безгрыжно подгавряніе помежду си, затулихѫ ся задъ ерменскытѣ гробища, които бѣхѫ тогазь до самѫтѫ кѫшлѫ, и като вьрвяхѫ къмъ сегашнытѣ на Долма-Бахче палаты, спрѣхѫ ся прѣдъ едно дълго, дьрвено и ниско зданіе, което приличаше повече на плевникъ.

Никакво блещуканіе отъ свѣщь не личеше въ това зданіе или на около. Единъ отъ тримата почука излека на вратата на туй ниско зданіе.

Никакъвъ гласъ; никакъвъ отвѣтъ. Непознатыйтъ почука вторый пѫть. Крайно мълчаніе. Допрѣ тогазь усныттѣ си на ключерницѫтѫ на вратата и изрече тѣзи три думы.

— *Седемнадесеть, двадесеть и двѣ, четыри.*

Тутакъ си вратата ся отворихѫ и тримата непознаты влѣзохѫ въ онова тьмно и таинствено прибѣжище; а слѣдъ тѣхъ ся затворихѫ пакъ вратата.

— Щомъ влѣзохѫ поменѫтытѣ трима и ся затворихѫ вратата, додѣто още бѣше тьмна таинственната стая, чу